

Ásta Kristín Guðmundsdóttir,
félagsráðgjafi MA

Ekkert barn á skilið að lifa við ótta

Bikers Against Child Abuse (B.A.C.A.) eru góðgerðasamtök sem voru stofnuð árið 1995 í Bandaríkjunum af félagsráðgjafa og listmeðferðarfræðingi. Listmeðferðarfræðingurinn vann með börnum sem orðið höfðu fyrir ofbeldi og voru hrædd við þann heim sem þau bjuggu í. Hann tók eftir að þegar börnin mættu til hans í meðferð var eins og þau hefðu tekið tvö skref til baka eftir að hafa áður tekið nokkrum framförum í tíma hjá honum. Ekkert kerfi var til staðar fyrir þessi börn allan sólahringinn en með stofnun B.A.C.A. breyttist það.

Hlutverk B.A.C.A. er að búa misnotuðum börnum öruggara umhverfi; við erum til staðar sem hópur bifhjólafólks sem styrkir og valdeflir börn til að vera ekki hrædd í þeim heimi sem þau lifa í. B.A.C.A. á Íslandi var stofnað 2016 og störfum við með vitund og samþykki þeirra opinberu aðila sem þegar eru til verndar börnum.

Hver sem er sem er orðinn 18 ára og hefur aðgang að mótörhjólum getur gengið í B.A.C.A. Félagar í samtökunum þurfa að skila inn sakavottorði á tveggja ára fresti og þeir þurfa að sitja námskeið, til að mynda um samskipti við börn, áhættuþætti kulnunar, trúnað og yfirbyggingu samtakanna. Enginn fer að vinna með börnum fyrr en að loknum námskeiðum, sem taka 14 til 18 mánuði.

Ég er kona, móðir, eiginkona, félagsráðgjafi og mótörhjólakona. Ég ákvað að sækja um í þessum samtökum vegna allra þessara hlutverka minna. Sem félagsráðgjafi hef ég haft mestan áhuga á að vinna með öldruðum og fólki með heilabilun. Með því að verða félagi í B.A.C.A. fékk ég líka tækifæri til að vinna með börnum þó svo að ég væri ekki félagsráðgjafi í því hlutverki, en alltaf með félagsráðgjafahugann við efnið samt.

VALDEFLUM BÖRNIN

Hlutverk okkar í B.A.C.A. er ekki að veita þessum börnum meðferð á nokkurn hátt, heldur að mæta þeim þar sem kerfið er ekki að mæta þeim. Þau geta fengið meðferð í gegnum t.d. félagsþjónustuna. Okkar hlutverk er að vera til staðar allan sólahringinn, þau geta haft samband hvenær sem er og ef þau vilja að við komum mætum við – undantekningarlaust.

Þegar barnið hefur verið samþykkt inn í samtökin skipuleggjum við hittingu og gerum það sem börnin vilja gera, förum t.d. í fótbolta, út á rúntinn á hjólum eða leikum með þeim að þeirra dóti. Næsti hittingur er alltaf ákveðinn í lok fyrri hittings og svo kemur að því á endanum að þegar við komum í hittingu er barnið ekki heima og það er það sem við viljum, þá vitum við að barninu

líður betur og er ekki lengur hrætt eins og það var og við förum sátt til baka.

Við vitum ekki hvaða ofbeldi barnið hefur orðið fyrir, enda er það ekki tilgangurinn. Tilgangurinn er að barnið fái umhverfi og tíma til að vera það sjálft, án ofbeldisins, það geti verið með einhverjum sem standa utan við ofbeldið sem það hefur orðið fyrir og geti fengið að skína nákvæmlega eins og það vill. Að það geti verið í umhverfi þar sem það þarf ekki að hugsa um ofbeldið heldur eitthvað skemmtilegt sem það vill gera. Við erum til staðar fyrir barnið og með því valdeflum við það svo að það verði ekki áfram hrætt í sínum heimi.

Vinna allra þeirra sem eru í B.A.C.A. um allan heim er öll unnin í sjálfböðavinnu, það fær enginn greitt í peningum innan samtakanna. Tengslin sem myndast og umbreytingin sem verður á börnunum er fyrir okkur ríkulig greiðsla. Flest þessara barna eiga það sameiginlegt að aðrir innan fjölskyldunnar urðu líka fyrir ofbeldi og því gat fjölskyldan mögulega ekki stutt þau. Þar komum við sterk inn, því ekkert barn á skilið að lifa í ótta.

Viðtal við Ástu Kristínu
er í hlaðvarpi FÍ

